

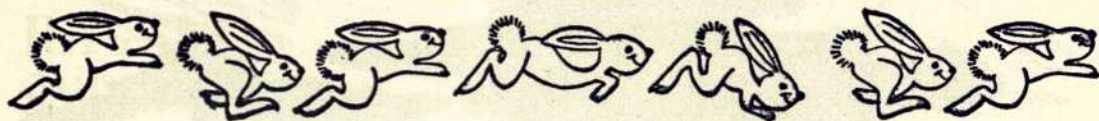
eglutė

1985
LAPKRITIS

EGLUTĖ

1985 LAPKRITIS

TURINYS

- 3 GAILA VASARELĖS, R. Jotvingytė
- 4 NAPOLEONAS IR KATINAS, D. Sadūnaitė
- 8 CEPELINO CIRKAS, A. Skrupskelienė
- 13 KAIP RAINIUKAS MOKĖSI RAŠYTI, E. Sinadskytė
- 18 GALVOSŪKIAI
- 23 MAŽOS ŠYPSENĖLĖS
- 24 VILKAI, LAPĖS IR JŲ GIMINAIČIAI
- 26 VAIKŲ KŪRYBA
- 31 STOVYKLA DIDELIEMS IR MAŽIEMS, G. Petrauskienė

PIESINIAI

Viršelis — P. Osmolskio ir psl. 18, 21, 23, 24, 25, 30

Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

A. Sutkuvienė — 3, 6, 29.

A. Sruoginienė — 4, 5, 15, 16, 17.

Z. Sodeikienė — 7.

R. Valiulytė — 8.

V. Gražulytė—9; A. Navasaitytė—10; B. Udrytė—11; V. Norvilaitė—12; K. Norvila—12.

E. Muliolienė — 13, 14, 27.

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

STATEMENT OF OWNERSHIP

"EGLUTĖ" — The Little Fir, Lithuanian magazine for children. Published monthly except July and August—10 issues annually. Subscription by mail \$10.00. Office of publication and general business offices at Immaculate Conception Convent, Rte. 21, Putnam, CT 06260. The magazine is owned and published by the Sisters of the Immaculate Conception, Inc., whose headquarters are at the above address. The editor is Sister Ann Mikaila. The managing editor is Danguole Sealey. Average paid circulation by mail for 1985 is 868 copies. Total printed 900. Balance for office use. Actual figures for Oct. 1985: net press run: 900 copies. Mail subscription 864, left over 36 copies.

Gaila, gaila vasarėlės,
Kad atėjo ir išėjo, —
Pasitikus rudenėlį,
Nusigando šalto vėjo...

Tyli Dainava bei Rakas,
Tyli Neringa šaunioji.
Čeža lapais miško takas
Ir kartoja ir kartoja:

— Gaila, gaila vasarėlės,
Kad atėjo ir išėjo.
Gaila tų dainų ir juoko,
Kai jaunystę čia skambėjo.

GAILA VASARĖLĖS!

Ritonė Jotvingytė

NAPOLEONAS IR KATINAS

sulietuvino D. Sadūnaitė

— Man labai ir labai nepatinka žiema, — skundėsi šuo Napoleonas katinui.

— Kodėl ne? — norėjo žinoti katinas.

— O, tam yra daug priežasčių, — atsakė Napoleonas.

— Pavyzdžiui? — išplėtė žalias akis katinas.

— Pavyzdžiui, mano draugas Robertas turi eiti į mokyklą. Be to, anksti sutemsta, ir man nosis skauda nuo šalto oro.

— Nosis? — susidomėjo katinas.

— Taip, nosis. Ir jau dabar skauda, nors dar pati lapkričio pradžia.

— Jeigu jau taip tau blogai, patarčiau miegoti per visą žiemą.

— Taip kaip meškos daro?

— Panašiai, — pasakė katinas ir nuėjo savo keliais.

— Verta pabandyti, — nusprendė Napoleonas, šiek tiek apie tai pagalvojęs. Jis tuojau pasidarė sau minkštą guolį sausų lapų krūvoj ir susirietė į kamuoliuką. Užsi-merkė ir gulėjo labai ramiai, bandydamas užmigti.

Bet užmigti nebuvo lengva. Štai skruzdėlė pajudėjo po Napoleono letena. Lapai kuteno jo nosį. Paskui visas kūnas pradėjo jam niežtėti. Staiga jis pašoko iš tos lapų krūvos:

— Gana! Negaliu užmigti ir gana. Meškomis, tikriausiai, yra kitaip, kad jos gali per visą žiemą išmiegoti. . .

— Tikriausiai, — pritarė iš kažkur atsiradęs katinas.

— Bet nosis vis vien skauda, — pasakė Napoleonas.

— Ką man daryti?

— Gali keliauti į šiltus kraštus ir pavasarį sugrįžti, — pasiūlė katinas.

— Taip kaip paukščiai daro?

— Taigi.

— Gal reiktų pabandyti, — pasakė Napoleonas. — Bet į kurią pusę pietūs? . . .

Kaip tik tuo metu pūstelėjo šaltas vėjas. Nukrito pirmos snaigės. Jos krito ant Napoleono ir ant katino. Krito jų vis daugiau ir daugiau, kol uždengė žemę.

— Žiūrėk, sniegas! — linksmi sulijo Napoleonas. Iškišęs liežuvį, jis laukė, kol snaigė ant jo nusileis.

— Taigi, sniegas. . . — pakratė ūsus katinas.

— Oi, kaip aš mėgstu sniegą! — džiaugėsi Napoleonas. — Kai Robertas grįš iš mokyklos, mudu žaisim sniege ligi vėlaus vakaro.

— Bet sakei, kad tau nosis skauda nuo šalčio, — priminė katinas.

— Tai kas! Man vis viena sniegas patinka, — pasakė Napoleonas, gaudydamas snaiges liežuvio.

— Nebekeliausi į pietus? — paklausė katinas, vis žiūrėdamas į jį ir nemirkčiodamas savo žaliom akim.

— Į pietus? O kam jų reikia, jei čia toks puikus sniegas. Tik pažiūrėk, kaip gražu! Ateik, einam pabėgiot po sniegą.

— Ačiū, ne — susiraukė katinas.

— Žiūrėk, dar smarkiau sninga! Kol Robertas grįš jau bus gerai prisnigę. Statysim sniego senį, — vis labiau ir labiau džiaugėsi Napoleonas.

— Na, tai iki pasimatymo, — atsisveikino katinas ir nuėjo namo, kur jam buvo paruošta šilta vieta prie pečiaus.

CEPELINO CIRKAS

*Teta Audronė su Kovo, Ventos, Audrytės, Almio, Baltijos,
Dariaus ir Ariaus pagalba Dainavoje*

Į Cepelino klasę atėjo nauja mokinė, vardu Saulytė. Cepelinas, Ledukas ir Snaigytė labai greitai ją priėmė į savo tarpą. Jie aprodė klasę, mokyklą ir išaiškino taisykles. Po pamokų susitarė susitikti miesto parke.

— Mama, — tarė Cepelinas, grįžęs namo, — šiandien susipažinom su nauja mokine, Saulyte. Ar galim eiti į parką su ja pažaisti? Galiu paimti ir Žiemutę.

— Gera, — atsakė ponio Pingvinienė. — Tikrai nepalikit Žiemutės vienos. Gera ją prižiūrėkit, nes ji dar mažytė, — negali taip greitai bėgioti kaip dideliukai.

Cepelinas išodino Žiemutę į vežimėlį ir nuėjo pas Leduką ir Snaigytę. Tuomet visi keturi nukeliavo į parką, kur jų jau laukė Saulytė.

— O, kaip gerai, kad atėjot! — linksmi sušuko Saulytė. — Aš maniau, kad pamiršot. . .

— Oi, ne Mes į parką niekad nepamirštam, — atsakė Snaigytė. — Tėveliai mums leidžia ateiti kiekvieną dieną po pamokų. Mes čia pat gyvenam, ir mūsų mamytės gali mus matyti per langą. . .

— Dabar bėkim iki karstyklių! — tuoju pasiūlė Ledukas.

Visi pasileido bėgti, tik Cepelinas negalėjo pasivyti, nes stūmė Žiemutę vežimėlyje.

Kurį laiką visi žaidė, suposi, lenktyniavo. Žiemutei buvo labai smagu į juos žiūrėti — ji džiaugsmingai šaukė ir plojo sparneliais.

Bet staiga kažkas suklykė. Saulytės kojytė paslydo ant karstyklių, ir ji griuvo ant šono. Vargšytei taip skaudėjo sparnelį. Ledukas greitai nubėgo namo pasikviesti pagalbos. Jo mamytė jau per langą buvo pastebėjusi, kad kažkas įvyko. Paskambinusi Saulytės mamai, ji ir pati bėgo į parką.

Cepelinas guodė verkiančią Saulytę:

— Aš žinau, kad tau labai skauda. Aš irgi vieną kartą susilaužiau sparnelį. Neverk, Saulyte, sugis. Mes tau padėsime.

Saulytę nuvežė į ligoninę. Kai gydytojas patikrino sparnelį, jis papurtė galvą:

— Labai blogas lūžis. Teko ligoninėje pagulėti.

Saulytė nusiminė. Ji buvo tokia nelaiminga, kad jos nepralinksmino nei balionai, nei žuvinis šokoladas, nei žuviniai saldainiukai. Ji tik gulėjo lovytėje ir nenorėjo nei šypsotis, nei kalbėti, nei žaisti su kitais ligoniukais žaislų kambaryje.

Cepelinas, Snaigytė ir Ledukas susirūpino. Jie mėgo Saulytę ir norėjo kaip nors ją pralinksminti.

— Aš žinau! Aš žinau! — staiga pašoko iš vietos Snaigytė. Surenkim Saulytei cirką. Tai tikrai ją pralinksmins.

— Puiki mintis, — pritarė Cepelinas su Leduku ir nubėgo pas mamytės pasitarti.

— Tikrai įdomi mintis, — pasakė ponja Pingvinienė.

— Tik reikėtų gauti ligoninės ir daktaro leidimą. Aš tuč tuojau paskambinsiu.

Saulytės daktaras mielai pritarė. Jis galvojo, kad toks cirkas pralinksmins ne tik Saulytę, bet ir kitus sergančius pingvinukus.

Draugai pilnu tempu pradėjo ruošti cirkui. Pūtė balionus, treniravosi, planavo savo kostiumus. Į darbą įsijungė ir mamos. Jos iškepė sausainukų, o tėveliai padirbo orkestrėliui muzikos instrumentus.

Paskirtą dieną cirkininkai susirinko ligoninės žaidimų kambaryje. Kai Cepelinas išėjo apsirengęs kaip cirko pranešėjas, Saulytė pirmą kartą nusišypsojo.

Ir ko tie pingvinukai nebuvo išgalvoję. Snaigytė šoko juokingą šokį; Ledukas bandė mėtyti ir gaudyti tris sviedinukus, ir obuolius, ir lazduotes. Jis visai neblogai pasirodė. Snieguolis atliko šuniukų šokį. Oi, kaip visi plojo!

Cepelino tėtis apsirengė klauno rūbais ir visiems dalino balionus. Mamytės vaišino ligonius ir pavargusius cirkininkus sausainiais, pyragais ir sprogūzais.

Visų laimingiausia buvo Saulytė.

— Ačiū, ačiū už tokią puikią staigmeną! — ji vis kartojo ir kartojo. — Nežinojau, kad jūs man tokie geri draugai. Kai grįšiu namo iš ligoninės, mamytė sakė, galėsiu jums suruošti balių. Ačiū, ačiū!

Saulytės daktaras ir gailestingos seserys gyrė visus pingvinukus už taip gerai suorganizuotą cirką. Jie kalbėjo, kad tai buvo puiki mintis ir kad reikės dažniau surengti tokių pramogų ligoniams. Linksmi ligoniai greičiau sveiksta!

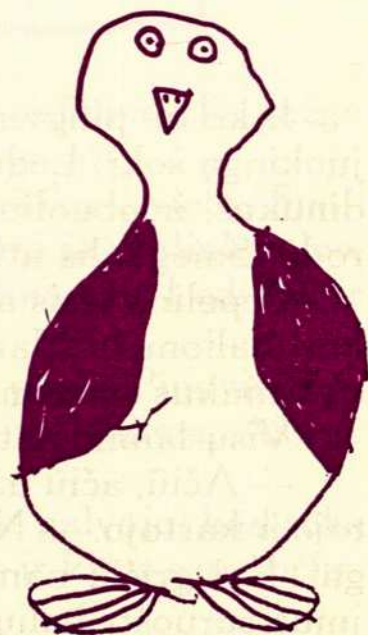

Bet didžiausia staigmena pasitiko draugus sekantį rytą. Pingvinų miesto laikraštyje buvo jų suruošto cirko aprašymas. Cepelino, Snaigytės, Leduko, Snieguolio ir kitų nuotrauka buvo pačiam pirmam puslapyje.

— Zinai, mama, — pasakojosi laimingas Cepelinas, — nors ir smagu buvo matyti savo nuotrauką laikraštyje, bet smagiausia buvo matyt linksmą Saulytę ir kitus pingvinukus ligoninėje.

Ponia Pingvinienė apkabino Cepeliną ir pabučiavo:

— Taip, mielas Cepelinai, pralinksmint nuliūdusius yra gražus darbas. Didžiuojuos tavim ir tavo draugais už pastangas tai padaryti.

KAIP RAINIUKAS MOKĖSI RAŠYTI

Eugenija Sinadskytė

Jonukas ir katinėlis Rainiukas buvo dideli draugai. Jie dažnai mėgo po kiemą ritinėti sviedinuką. Jonukas spiria kamuoliuką, o kačiukas bėga jį pagauti. Rainiukas net išmoko kojyte pastumti sviedinį.

— Būsi tikra futbolo žvaigždė, — džiaugėsi Jonukas savo katinėlio vikrumu.

Kartą Jonukas paėmė meškerę ir atsisėdo prie prūdo žuvauti. Katinėlis spoksojo į vandenį. Žuvys ilgai nekišo, ir katinėlis, saulutės šildomas, užsnūdo.

Tik staiga plūdė sujudo.

— Pagavau! Pagavau! — sušuko Jonukas ir ištraukė į krantą mažą karosiuką. Rainiukas pašoko ir vienu šuoliu atsirado prie žuvelės.

— Bėk sau! Ne tau pagavau! — pavarė jį Jonukas.

— Miau, miau, — tarė katinėlis. Jis norėjo pasakyti: „Labai prašau“, — bet nemokėjo žmonių kalbos. Jonukas nesuprato ką katinėlis norėjo jam pasakyti.

Galvoja, galvoja katinėlis, kaip čia padaryti, kad Jonukas suprastų jo norus.

Vakare Jonukas sėdi prie stalo ir ruošia pamokas.

Jis ima knygą ir skaito: A B C. Paskui paima pieštuką ir į sąsiuvinį rašo: A B C.

— Aš žinau! — nudžiugo katinėlis. — Išmoksiu rašyti. Tada Jonukas supras, ko aš noriu. . .

Kai Jonukas atsigulė į lovytę ir užmigo, Rainiukas nagais čiupo pieštuką ir bandė rašyti. Aišku, jo pirmasis bandymas nelabai gerai pavyko.

— Miau, miau, — už lango sukniukė Rainiuko draugas. — Einam pažaisti kieme...

— Rytoj išmoksiu rašyti, — nusprendė Rainiukas ir spruko į kiemą.

Kitos dienos vakare Jonukas vėl sėdo prie pamokų. Jis skaitė ir rašė, kol sutemo. Kai tik Jonukas nuėjo miegoti, Rainiukas griebė pieštuką, iškišo liežuviuką ir vėl bandė rašyti.

— Kic-kic-kic, — pašaukė katinėlį Jonuko mama. — Štai tau šilto pienelio palakti.

Rainiukas paliko pieštuką ir nubėgo į virtuvę pienelio lakti. Palakęs aptingo, išsitiesė ant kilimo ir užsimerkė:

— Šiandien per vėlu mokytis. Rytoj dvigubai ilgiau pasėdėsiu ir išmoksiu, — nusprendė katinėlis.

Po vakarienės, Jonukas užsižiebė lempą ir pasiėmė knygas. Rainiukas užšoko ant rašomojo stalo. Prisimerkęs katinėlis sekė, kaip Jonukas rašo raides.

— Jau ir žiūrėti nėra ko, — pagalvojo pats sau gudrusis katinėlis. — Viską išmokau!

Jonukui nuėjus miegoti, katinėlis vėl čiupo pieštuką. Tačiau pieštukas išslydo jam iš nagų ir ėmė risti grindimis. Katinėlis jį gaudė, o pieštukas tyčia ritosi tolyn. Rainiukui pasidarė linksma.

— Miauu, miauu, — pieštukas kviečia mane pažaisti. . .

Ir taip Rainiukas ritinėjo pieštuką pirmyn ir atgal. Tol ritinėjo, kol pavargo.

— Šiandien jau nebegaliu daugiau mokytis. Pavargau. . . Bet rytoj tikrai išmoksiu rašyti! — nutarė katinėlis ir — užsnūdo.

Ir taip katinėlis Rainiukas vis mokėsi rašyti ir niekad neišmoko.

GALVOSUKIŲ ATSAKYMAI

I. 1. našta, 2. braškė, 3. taškas, 4. ašara.

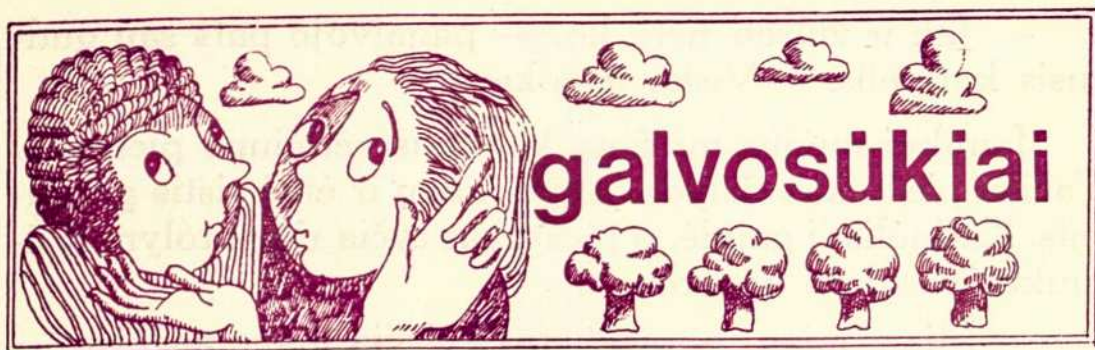
II. lapas, lazda, batas, pasaka, garas, varpas, daržas, langas,

vakaras, stalas, katinas, gandas, tvartas.

IV. Šie skaičiai tinka (laikrodžio rodyklės kryptimi): 7, 5, 3, 9, 2, 8, 6, 4.

VI. Buvo tik 3 žmonės: tėvas, sūnus, anūkas.

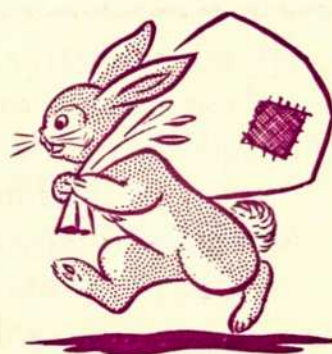
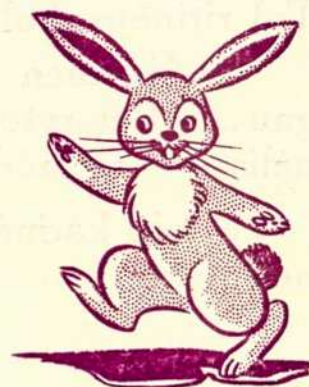
VII. Vienas, šienas.

I. KAS AŠ?

Čia visur tik AŠ esu, —
Atspėti žodį — nesunku!

1. Jei mane nešti sutinki,
Žinok, esu gana sunki. . .
— AŠ —
2. Raudonuoju, raudonuoju,
Tau žaliais lapeliais moju.
— AŠ —
3. Jei mane dedi staiga —
Jau bus visko pabaiga!
— AŠ —
4. Ar tau liūdna — aš drauge!
Verkt vienam nemiela, ne!
AŠ —

II. KAS NUKRITO?

Lapai krito, lapai krito, —
Raidė A jau nusirito!
Sie žodeliai, ai-jai-jai,
Pasidarė jiems blogai!
Bet gali tu jiems padėti,
Raidė A visur įdėti.

LPS
LZD
BTS
PSK
GRS

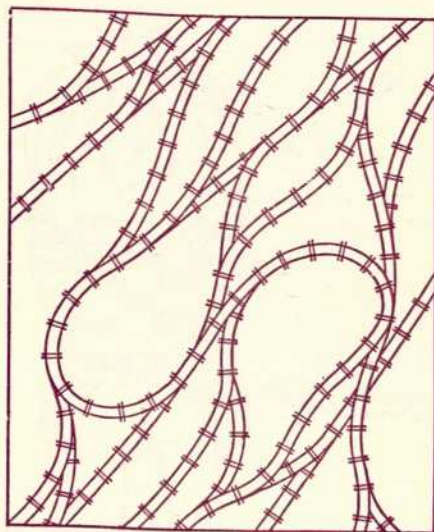
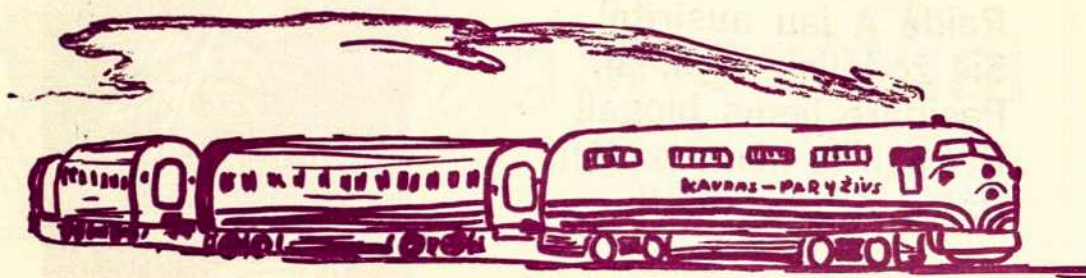
VRPS
DRŽS
LNGS
VKRS
STLS

KTINS
GNDRS
TVRTS

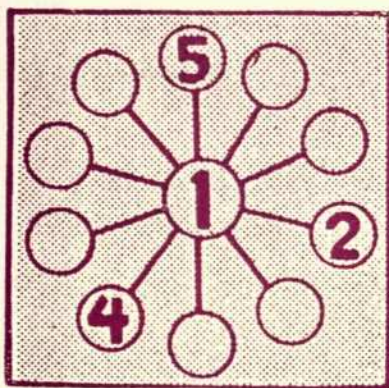
III. KUR BĒGA?

Surask traukinukui trumpiausią keliā j stotj.

IV. SKAIČIŲ MĪSLĒ

Kaip greitai tuščiuose rutuliuose gali įrašyti skaičius nuo 1 iki 11 taip, kad trys rutuliai sudarytų 14?

V. MĪSLIŲ MĪSLĒ

Į mišką nuėjo 2 tėvai ir 2 sūnūs. Jie nušovė 3 kiškus, — kiekvienas po vieną. Kaip tai galėjo būti?

VI. ŽODŽIŲ KALAMBŪRAI

BUTE BITĖS BŪTA.
BANGOSE BANGINIAI BURIUOTOJUS BAUGINA.
BIP! BIP! BIRBINA BIRBYNĖ.

DĖDĖ DŪDUOJA DŪDELE.
DAINIUS DAILIAI DAINUOJA DVARO DARŽE.
KAREIVIS KARIAUS KARE.
KAROLIAI KABO KARALIENEI ANT KAKLO.
KAIMYNO KAMINE KAMINKRĖTYS KAMUOJASI.
SMĖLYJE SMILGOS SALDŽIAI SAPNUOJA.
SMAKO STAMBUS SMAKRAS STAIGIAI SUSMUKO.
SKUNKĖ SKAMBINO SVETAINĖS SKAMBUTĮ.

Kas, manai, yra žodžių kalambūras? Ar ir tu gali panašių sugalvoti? Pabandyk, naudojant kiekvieną alfabeto raidę.

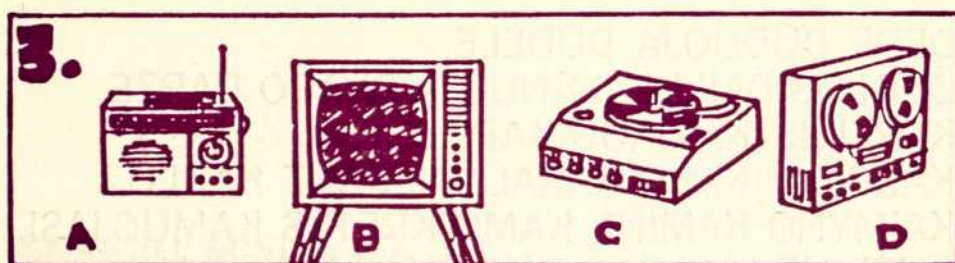
VII. ŠARADA

Esu aš mažo skaičiaus vardas.
Jei pirmą raidę pakeisi į P,
Gausi tai, ką mamos liepia vaikams gerti.
O jei tą raidę pakeisi į Š,
Gausi maistą, kurį karvutės mėgsta ėsti.
Ar atspėjai kas esu?

(Atsakymai psl. 17)

VIII. KURIS NETINKA?

Kuris daiktas kiekvienoje eilėje netinka. Kodėl?

VISIEMS ARTIMA LITUANISTINĖ MOKYKLA –
LIETUVIŲ BENDRUOMENĖS “ŽIDINIO”

Neakivaizdinė

LITUANISTIKOS MOKYKLA

Korespondenciniu būdu dėstoma pilna
1-12 skyrių programa.

Mokiniamis darbai siuntinėjami kas savaitę.

Naudojamos įvairios vaizdinės ir garsinės mokymo priemonės.

Išduodami visų skyrių pažymėjimai ir mokyklos baigimo atestatai.

Kreiptis į mokyklos direktorę

VIDĄ BUČMIENĘ

17702 Crestland Road, Cleveland, Ohio 44119

Telef. (216) 481-0653

MAŽOS ŠYPSENĖLĖS

Algiukas pirmą kartą pamatė Laisvės statulą New Yorke:

- Kodėl ši Laisvės statula vis stovi ir stovi?
- Todėl, kad negali atsisėsti, — paaiškino Daivutė.
- Kokia čia laisvė, jei visą laiką turi stovėti, o negali atsisėsti! ..

Gedimino mamytė Padėkos šventei nupirko didžiulį kalakutą, kurį gražiai iškepusi padėjo ant stalo. Visa šeima linksmai nusiteikusi susėdo pietauti. Visiems skaniai valgant, tėvelis klausia sūnaus:

- Pasakyk, Gediminai, kuo tu labiausiai šiandieną esi patenkintas?
- Aš labiausiai patenkintas, tėveli, kad nesu kalakutas!

— Praeitą mėnesį tu buvai priešpaskutinis mokinys klasėje, o dabar jau paskutinis, — bara tėvas sūnų.

- Bet, tėveli, ar aš kaltas, kad paskutinį mokinį jau išvarė iš mokyklos.

Vieną rytą Aldutė atėjo verkdamą pas mama:

- Kaip aš galiu užsisėgti suknelę, kai sagos yra užpakaly, o aš priekyje?

Mokytojas mokė vaikus mandagumo, kad gerai elgtųsi per šventes.

— Jei kas jums palinkės "linksmų švenčių" ar ko kita, reikia atsakyti: Ačiū labai. Ir tamstai to paties linkiu.

— O dabar, — tęsė toliau mokytojas, — sudiev, linksmų švenčių ir ti-kiuos, kad po švenčių sugrįšite protingesni.

- Ačiū, — atsakė vaikai, — ir jums linkim to paties!

Maža mergaitė naujos bažnyčios statybai pamatų prakasimo apeigas šitaip suprato ir kitiems papasakojo:

— Kunigėlis ir daug žmonių po žeme ieškojo naujos bažnyčios. Norėjo bent bokštą pamatyti. Prakasė duobutę, bet nerado. Visi žmonės nepatenkinti nuėjo namo.

— Antanuk, dabar tau iš priešakio yra šiaurė, iš dešinės — rytai, iš kairės — vakarai. Pasakyk, ką turi užpakalyje?

- Lopą ant kelnių, — atsakė rimtai vaikas.

VILKAI, LAPĖS IR JŲ GIMINAIČIAI

paruošė Danguolė Sadūnaitė

LAUKINIAI GIMINAIČIAI

Ar žinai, kad vilkai ir lapės priklauso tai žvėrių veislei, į kurią taip pat įeina laukiniai šunės ir šakalai?

Visi jie yra naminių šunų laukiniai giminaičiai. Įvairias jų rūšis galima rasti kiekviename kontinente, išskyrus Antarktiką.

VILKAI

Pats didžiausias šios rūšies žvėrių yra vilkas. Kartais vilkas sveria net 150 svarų! Jis gali būti net iki trijų pėdų aukščio. Vos keli naminiai šunės pasiekia panašų dydį.

Vilkai gyvena ne vieni, o gaujomis. Kai gauja vilkų išeina medžioti, visi nariai iš eilės gaudo grobį. Jie bėga, kol pavargsta, paskui pasikeičia.

Vilkai nėra tokie blogi, kaip pasakose sako. Vilkas pasilieka su ta pačia vilke visą gyvenimą. Tėtis ir mama abu rūpinasi vilkiukais, juos maitina ir globoja. Tai įdomu, nes dažniausiai tik patelės kitų žvėrių rūpinasi mažaisiais.

LAPE GUDRUOLĖ

Lapės būna maždaug tokio didumo, kaip vidutiniai šunės. Jos pasižymi gudrumu, nes yra puikios medžiotojos. Jos retai pagaunamos kitų, už jas didesnių žvėrių. Jos dažniausiai medžioja nakties metu.

Pasakose lapė gudruolė visad išsisuka iš pavojų ir dažnai apstato vilką!

LAUKINIAI ŠUNES

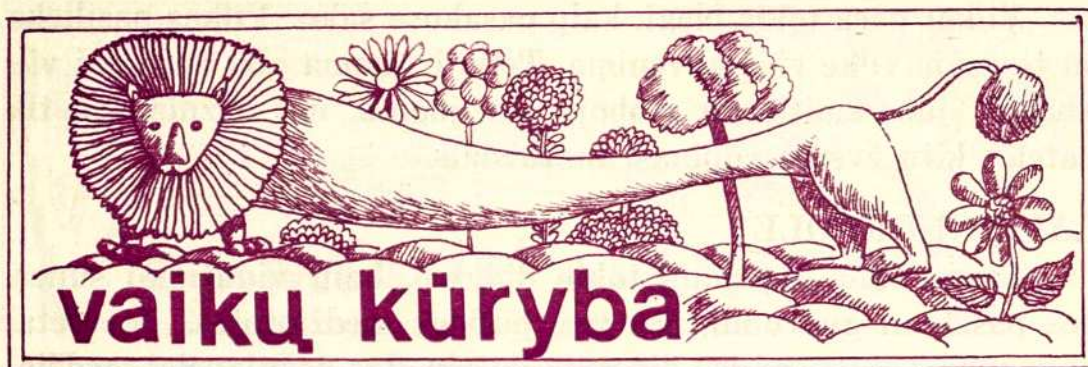
Laukinių šunų išvaizda primena mažus vilkus. Jie gana plačiai randami Šiaurės Amerikoje.

Nors jų išvaizda nėra tokia baisi, bet naktį jų staugimas tikrai gąsdinantis.

Šakalai (angliškai — jackals) veisiasi Azijoje ir Afrikoje. Jie ėda šviežią mėsą. Jos patys nesumedžioja, ėda tai kas atlieka nuo liūto pietų.

Kai kurie laukiniai šunės medžioja gaujomis, kaip vilkai. Jie medžioja zebras ir antilopes.

Hienos (angliškai — hyenas) yra panašios į šunės, nors iš tikro jos priklauso kitai žvėrių veislei. Jų išvaizda gana keista — jos margos su žymiai ilgesnėmis priešakinėmis kojom. Naktį jos daro keistus garsus, panašius į klaikų juoką. Hienos pačios medžioja, bet jos nesigėdija pietauti ir tuo, kas atlieka nuo didesnių žvėrių medžioklės. Jas galima rasti Afrikoje ir Azijoje.

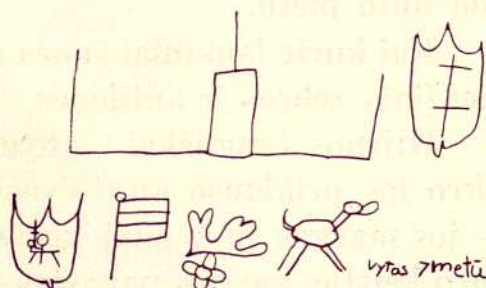
VASARAI SUDIE...

Vasara graži:
ilgos dienos,
šviesios dienos.
Bet prabėgo vasara...
Vasaros saulutė,
kaip šviesi lemputė:
šviečia danguje,
šildo ji mane.
Mes vasarą mylim,
bėgam per pievas,
lipam į medžius, —
ak, kaip smagu!
Bet dabar ruduo
lapelius nubers,
šaltis atvažiuos,
už nosies nutvers...
Į mokyklą skubėt
mokytis reikės.
Sudiev, saulužėle,
labas, žiemužėle!

Lina Augiūtė
Chicago, IL

Austė Ringutė
Palos Hts, IL

Vytas Ringus
Palos Hts, IL

TIKRI DIDVYRIAI

Rašo jauni ateitininkai Dainavos stovykloje.

Aš manau, kad Abraomas Linkolnas buvo didvyris, nes jis užbaigė Amerikoje vergiją. Tai buvo nelengvas uždavinys. Gaila kad jis buvo nušautas. Vergija yra neteisinga, nes daug žmonių išnaudojami prieš savo valią.

Simas Varnas

Buvo žiema ir ežeras buvo užšalęs. Du aštunto skyriaus berniukai ėjo čiuožti. Vienas įkrito per ilūžusį ledą. Kitas išoko paskui bandyti gelbėti. Jis draugą išgelbėjo, bet pats nuskendo. Šis pasakojimas yra tikras — man mokytoja papasakojo. Aš niekada nešokčiau po ledu paskui įkritusį; aš bėgčiau pagalbos.

Andrius Penkauskas

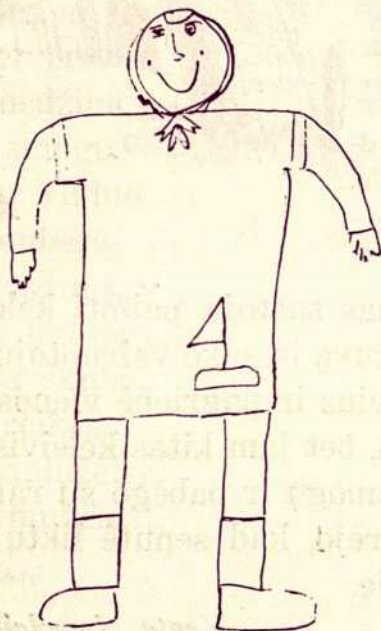
Vieną kartą, kuomet autobusas sustojo paimti keleivius, įlipo vienas žmogus. Jis turėjo šautuvą ir sakė vairuotojui niekur nevažiuoti. Jis ėjo per visus keleivius ir pagriebė vienos senutės rankinuką. Norėjo šokti per duris, bet jam kitas keleivis užstojo kelią. Tas vagis peršovė tą gerą žmogų ir pabėgo su rankinuku. Nušautas didvyris mirė. Jis nenorėjo, kad senutė liktų be savo pinigų. Taip tikrai įvyko Čikagoje.

Venta Norvilaitė

Vieną šiltą vasaros popietę mes nutarėm važiuot prie ežero. Paskambinau draugui ir paklausiau ar jis norėtų su manim kartu. Jis sutiko. Sukraustėm rankšluosčius ir išvažiavom. Atsira- dom prie ežero ir buvom labai nustebinti, kad daug žmonių nesi- maudė. Vanduo buvo gan šaltas, bet vistiek maudėmės. Galvo- dami, kad mes esame geri plaukikai, suplanavom plaukti iki ežero vidurio. Pusiaukelyje draugą pradėjo traukti mėšlungis. Aš labai išsigandau ir nežinojau ką daryti, o mano draugas — skęsta...

Susikaupiau ir galvojau ką daryti. Prisiminęs, kad ėmiau vandens sargybos pamokas, greitai susigaudžiau ką daryti. Pri- plaukiau prie draugo, apsukau jį ant nugaros ir pakėliau galvą virš vandens. Tada lėtai pradėjau plaukti su juo į krantą. Pa- galiau priartėjus krantą, vandens sargas mane pamatė ir greitai įbėgo į vandenį man padėti. Ištempus draugą, vandens sargas perėmė pareigas, o ašėjau šaukti pagalbos. Kuomet šitas įvykis pasibaigė, aš labai gerai ir įdomiai jaučiausi, nes išgelbėjau draugą.

Antanas Vainius

*Almis Udrys
Jackson, MI*

MOTERYS DIDVYRĖS

Aš manau, kad moteris gali būti didvyrė tik būdama namuose — dirbdama, tvarkydama, augindama savo būsimus didvyrius ir didvyres. Jeigu moteris turi mokytis ar išeiti į darbą, manau kad būtų jos vyro pareiga padėti su vaikais ir namų tvarka. Moteris yra tikra didvyrė tik būdama nuoširdi ir geros širdies.

Pasaka Gintautaitė

Aš galvoju, kad moterys galėtų būti didvyrėmis, bet vyrai joms progos neduoda. Moterys galėtų būti prezidentėmis; kelios jau yra buvusios erdvės. Jeigu visi duotų moterims progų, gal būtų daugiau moterų aukštose vietose.

Dana Rugieniūtė

Florence Nightingale buvo tikra didvyrė. Ji buvo kareivių slaugė. Yra daug vyrų didvyrių, bet mažiau moterų. Turbūt žmonės mano, kad vyrai stipresni ir geresni. Bet iš tikrųjų moterys gali daryti dar daugiau negu vyrai.

Vida Kazlauskaitė

Kodėl nėra daug moterų didvyrių? Gal dėl to, kad per ilgus metus vyrai eidavo į darbus, o moterys turėdavo dirbti namuose. Didvyriai būdavo tie, kurie išgelbėdavo kitų gyvybes. Kada žmonės pradėjo daugiau rūpintis apie laisvę, atsirado ir moterų didvyrių.

Viktorija Žvinakytė

Aš manau, kad moterys tikrai gali būti didvyrėmis. Bet kartais moterys mano, kad būti didvyrėmis — turi daryti, ką vyrai daro. Tai nėra tiesa! Moterys gali būti didvyriškos, būdamos tik mamos. Kartais vyrai mano, kad moterys labai nestiprios. Tai gali būti irgi netiesa. Moterys gali daryti viską, ką vyrai daro!

Kristina Liaugaudaitė

Aš manau, kad moteris gali būti didvyrė ne kada ji ką nors heroiško daro, bet jeigu ji rūpinasi žmonėmis, gyvuliais ir kitais dalykais. Nereikia būti stipria, bet turėti stiprią širdį. Moterys, kurios bando padėti badaujantiems žmonėms ar benamiams gyvuliukams, tikrai rūpinasi visuomene. Aš pati neturiu herojės nes moterys, kurios didvyriškai elgiasi, retai gauna pripažinimo.

Rita Račkauskaitė

STOVYKLA MAŽIEMS IR DIDELIEMS

KAS ĮVYKO? Jaunų Šeimų Stovykla kurioje dalyvavo mamos, tėčiai ir vaikai kartu.

KUR? Wasagoje, Ontario provincijoje, Kanados krašte. Wasaga randasi viena su pusė valandos kelio į šiaurę nuo Toronto, prie Georgian Bay įlankos.

KADA? Stovyklavome vieną savaitę nuo šeštadienio, rugpjūčio 3 iki 10 d.

KIEK? Dalyvavo 26 šeimos pilnu laiku ir 3 ilgąjam savaitgaliui.

52 vaikai: 12 vienu metų amžiaus ir mažiau; 34 iki 5 m. amžiaus ir 6 iki 12 m. amžiaus.

56 suaugusieji. Iš viso 108 sielos.

KĄ DARĖME? Rytais ėjome pagal amžiaus grupę prie darbelių su Žibute Vaičiūniene iš Toronto; tada dainuoti su Nijole Benotiene iš Toronto; tada klausytis pasakų su Jūrate Stirbiene iš Philadelphijos. Po skanių pietų ėjome ilgai maudytis (kartais grįždavome tik vakarienei) prie negilaus, plataus ir smėlėto ežero, kur žaidėme vandenyje ir statėme smėlio pilis! Jei grįždavome į stovyklą — žaisdavome su Ilona Smalenskiene iš Toronto. Po puikios vakarienės eidavome į vakarines programas. Kartais žaisdavome įvairius žaidimus, kartais dainuodavome, kartais vaidindavome su įvairiais kostiumais ir vieną kartą kepinome minkštukus ant laužo ugnies! Vidurinę stovyklos dieną važiuojome į įvairias ekskursijas: kai kurie į Mėlynuosius kalnus laiptoti, kiti į Wasagos miestelį šliaužti nuo didelės, augštos nuošliaužos, kiti į Kalėdų Senelio vasaros namus, o dar kiti į Midlandą — aplankyti Kanados šventuosius ir indėnų miestelį.

Stovyklos pabaigoj turėjome aitvarų skraidinimo konkursą. Įvairiose srityse laimėjo kiekviena šeima ir vakare, prie laužo vaikai gavome popierinio aitvaro "medalį".

Gale stovyklos gavome savo nuotrauką ant sagos prisiminimui, kaip mes atrodėme tų metų stovykloje.

KAS SU KUO SUĖJO? Susidraugavome su torontiškiais, klevelandiškiais, niujorkiškiais, bostoniškiais, filadalfijieškiais, montrealiečiais, čikagiečiais, hamiltoniškiais, okviliškiais, niemarkiečiais. Daugiausiai buvo šeimų iš Toronto ir Clevelando.

KADA VĖL BUS? Sekančią vasarą vėl bus Jaunų Šeimų Stovykla Wasagoje, Kanadoje vieną savaitę — rugpjūčio 2 iki 9 d., 1986 m.

INFORMACIJA: Gabija Petrauskienė, % Resurrection Parish

1011 College St., Toronto, Ont.
Canada M6H 1A8

Susidraugavome Wasagoje: Linas Underys (Toronto), Laura Alšėnaitė (Cleveland), Rasytė Stirbytė su tėčiu (Philadelphia), Aleksutė Masionytė, Vilija Petrauskaitė, Lidija ir Rima Puterytės, Onutė Smalenskaitė (visos iš Toronto).